

Дълчо се наведе и отбѣгна удара. Но, като се изправи, той замахна съ юмрукъ и цапна противника си въ лицето. Босокракиятъ политна да падне. Той не очакваше такъв ударъ, па се обърна къмъ Дълчо и се сбиха.

Всички деца се отдрѣгнаха на страни и чакаха селянчето да падне. Тѣхниятъ Васко бѣше по-голямъ. Той

бѣше страшенъ побойникъ и биеше всички тѣхъ. Тѣ го мислѣха за много силенъ и се бояха отъ него.

Но Дълчо не се уплаши. Той се бранѣше. А като видѣ новата си риза оцапана съ кръвъ, разлюти се страшно, грабна противника си за единъ кракъ и го събори на земята. Притисна го здраво, па го заудря съ юмруци по гърба.

Децата като видѣха, че Васко падна, извикаха радостно: — Ура-а-а! ...

Учителитѣ чуа. Единъ отъ тѣхъ изскочи на двора. Децата се отдрѣгнаха предъ учителя и той видѣ, какъ селянчето притиска здраво единъ ученикъ и удря го по гърба. Учителитѣ дръпна Дълчо. Хвана следъ това Васко за ржка, изправи го и, като видѣ кръвъ по лицето му, поведе го къмъ чешмата, да се измие.

Всички деца търгнаха следъ тѣхъ и бързо-бързо разказаха на учителя кой пръвъ подкачи. И какъ Васко грабна